

Рипналь Кънчо и отишелъ при единъ хлѣбарь.

— Хей, чичо хлѣбаре, дойдохъ да ти помагамъ да спечелимъ царската награда.

— Можешъ ли да ми помагашъ?

— Какъ не ще мога, азъ блатата прескачамъ, та на тебе да не мога да помогна.

— Добре — рекълъ хлѣбарьтъ, — тогава ще те оставя да пазишъ питкитѣ. Тѣ сж всички метнати въ фурната. Ама отваряй си очитѣ да не изгорятъ!

— Ще ги отварямъ, — казалъ Кънчо, — азъ когато не спя, винаги съмъ съ отворени очи.

Отишелъ хлѣбарьтъ за брашно на воденицата, а Кънчо седналъ при фурната да пази питкитѣ. Седи и си отваря очитѣ. Хей такива ги ококорилъ.

Не щешъ ли, хлѣбарскиятъ пѣтелъ Бѣлоперко чулъ разговора на Кънча съ хлѣбаря и намислилъ да направи една лудория. Отишелъ при пѣтела на съседа и му рекълъ:

— Я ела да се боримъ. Къчо глупавиятъ ще се заплесне да ни гледа и ще забрави питкитѣ въ фурната да изгорятъ. Голѣмъ смѣхъ ще падне тогава.

Това трѣбва да е казалъ Бѣлоперко на съседа си Чер-

венушко, защото тъкмо когато Кънчо трѣбвало да нагледа питкитѣ, двамата юнаци се изправили предъ вратата на фурната единъ срещу другъ, изпжчили гърди и се хвърлили въ лютъ бой. Славна борба почнала. И нали Кънчо самъ билъ юнакъ надъ юнацитѣ, оставилъ питкитѣ сами да се наглеждатъ, а отишелъ при вратата да гледа пѣтлювцитѣ. Гледа ги и току подвиква:

— Ухаха! Дръжъ се, Бѣлоперко! Ха така, Червенушко!

А Бѣлоперко и Червенушко ужъ се биятъ, ужъ кърви лѣятъ, а нито единиятъ нито другиятъ побеждава. И кой знае докога щѣли да се биятъ, ако въ това време не се завърналъ хлѣбарьтъ.

Помирисалъ той съ носа си въздуха и извикалъ:

— Що е това?

— Кое, — попиталъ Кънчо, — това сж пѣтли. Не виждашъ ли, биятъ се юнашки.

— Не, бре глупчо! — викналъ хлѣбарьтъ. — Питамъ те, защо мерише на изгорѣло.

Отворилъ той бързо фурната и какво да види! Питкитѣ, най-сладкитѣ питки на свѣта, изгорѣли до една, почернѣли като вжгленъ.

— Немирнико! — извикалъ хлѣбарьтъ на Кънча. — Какво ще правя сега! Тия питки за